

Lassan megtanulhatnánk,
hogy nekünk nem szabad
nem beszélnünk.
Dühünk úgyis, mint a szalmaláng;
hamar csendesedik bennünk.
Csak szólj, ne hagyd...
úgy nem fogyhat el tér,
hogy benned feszül meg a szavad.
A könnyekért meg...
hidd el, senki sem vádol,
nem kell játszanod,
most egyikünk sem bátor.